

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 306/2014
17.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљене А.Н., због продуженог кривичног дела ситна превара из члана 210. став 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката П.Ј., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Бору К 134/2013 од 16.01.2014. године и Основног суда у Бору Кв 16/2014 од 27.01.2014. године, у седници већа одржаној 17.04.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.Н., поднет против правноснажних решења Основног суда у Бору К 134/2013 од 16.01.2014. године и Основног суда у Бору Кв 16/2014 од 27.01.2014. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Бору К 134/2013 од 16.01.2014. године одбијен је захтев браниоца окривљене А.Н. којим је тражено да се окривљеној накнаде трошкови кривичног поступка у износу од 139.500,00 динара, као неоснован.

Решењем Основног суда у Бору Кв 16/2014 од 27.01.2014. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљене А.Н. и потврђено решење Основног суда у Бору К 134/2013 од 16.01.2014. године.

Бранилац окривљене А.Н., адвокат П.Ј., против наведених правноснажних решења, на основу члана 483. став 1. ЗКП-а, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. у вези члана 265. став 3. Законика о кривичном поступку, иако из разлога датих у садржају захтева произилази повреда одредбе члана 265. став 1. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да побијана решења укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или да иста преиначи тако што ће окривљеној признати право на накнаду трошкова одређених поднесцима њеног браниоца.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљене А.Н., Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Из списка предмета произлази да је Основни јавни тужилац у Бору Основном суду у Бору поднео оптужни предлог Кт 243/2012 од 15.03.2013. године против окривљене А.Н., због продуженог кривичног дела ситна превара из члана 210. став 1. у вези члана 61. став 1. КЗ. Након тога, 23.09.2013. године бранилац окривљене А.Н. је поднео иницијативу Основном јавном тужиоцу у Бору за одлагање кривичног гоњења окривљене А.Н., на основу које је Основни јавни тужилац у Бору затражио од Основног суда у Бору сагласност у смислу члана 236. став 1. ЗКП-а, да се окривљеној А.Н. одложи кривично гоњење. Основни суд у Бору донео је решење К 134/13 - 25.09.2013. године којим је одобрено одлагање кривичног гоњења према окривљеној А.Н., за продужено кривично дело ситна превара из члана 210. став 1. у вези члана 61. став 1. КЗ и дата сагласност Основном јавном тужиоцу у Бору да може до завршетка главног претреса одустати од кривичног гоњења према окривљеној А.Н. због предметног кривичног дела. Окривљена А.Н. је обавезана да, у року од 30 дана, од дана пријема предметног решења, уплати износ од 29.040,00 динара оштећеном МУП-у РС ПУ Бор, уз обавезу да суду достави доказ о извршеној уплати, па пошто је окривљена А.Н. поступила по наведеном налогу суда и уплатила 29.040,00 динара, оштећеном МУП-у РС ПУ Бор и тако обештетила исти, Основни јавни тужилац у Бору је поднеском од 14.11.2013. године одустао од кривичног гоњења окривљене за продужено кривично дело ситна превара из члана 210. став 1. у вези члана 61. став 1. КЗ.

Управо из разлога што је поступак против окривљене већ био у фази одржавања главног претреса Основни суд у Бору је донео пресуду К 134/13 од 06. децембра 2013. године и одбио оптужбу против окривљене применом члана 422. став 1. тачка 1. ЗКП.

Тачно је да предлог браниоца за одлагање кривичног гоњења не може бити „неблаговремен“, како то наводи бранилац окривљене у захтеву, јер је предлог поднет у фази поступка када је у смислу члана 236. став 6. ЗКП („Службени гласник РС“, број 58/04 ... 76/10) јавни тужилац одустао од кривичног гоњења пре завршетка главног претреса а након одлуке суда да је сходно начелу опортунитета, основано да се кривично гоњење против окривљене одложи. Али Врховни касациони суд оцењује да бранилац окривљене неосновано у захтеву наводи да је суд одлучујући о захтеву за накнаду трошкова поступка - конкретно награде браниоца, у овој процесној ситуацији требало да донесе решење на основу члана 265. став 1. ЗКП, јер је оптужба одбијена, па у сваком случају

трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, те да је тиме учињена повреда закона (из члана 441. став 4. ЗКП „Службени гласник РС“, број 72/11).

Наиме, првостепени суд је несумњиво поступио противно императивној одредби члана 262. став 1. ЗКП и донео пресуду у којој није одлучио ко је обавезан да сноси трошкове поступка, па је тек по захтеву браниоца за накнаду трошкова одбране окривљене, одлучивао и о том питању.

Имајући у виду да је кривично-процесни институт одлагање кривичног гоњења, резултат увођења начела опортунитета кривичног прогона у Законик о кривичном поступку у скорије време („Службени гласник РС“, број 72/09 од 03. септембра 2009. године), то је одлука суда донета на основу ових процесних одредаба, погодовање окривљеном у погледу кривичног прогона, али је основано закључио суд у правноснажним решењима која су предмет побијања, да суд у случају примене тог института не може погодовати окривљеном и у погледу обавезе накнаде трошкова поступка. Другим речима, то значи, да се трошкови поступка настали применом одредаба чл. 236. ЗКП у вези окривљеног и кривичног дела које је повод за предузимање одређених процесних радњи, имају досудити као обавеза окривљеног, па и у процесној ситуацији када је оптужба против њега одбијена, што свакако представља изузетак од правила прописаног у члану 265. став 1. ЗКП.

Ово с`тога што се оправданост предузетих радњи суда цени у сваком конкретном случају с`обзиром на околности у време када су предузете, а у случају примене одредбе члана 236. став 6. ЗКП („Службени гласник РС“, број 72/09 од 03. септембра 2009. године) несумњиво је да су услови за одлучивање о одлагању кривичног гоњења настали у каснијој фази поступка против окривљене, односно у фази након подигнутог оптужног предлога и одржавања главног претреса.

Предметни трошкови настали су након поднетог оптужног предлога, када је А.Н. имала, сходно Законик у кривичном поступку, статус окривљеног лица, а накнадном, односно каснијом, применом института одлагање кривичног гоњења из члана 236. став 6. ЗКП-а, окривљена је искористила законску могућност која јој је погодовала у односу на кривични прогон. Коришћење, односно примена, института о одлагању кривичног гоњења из члана 236. став 6. ЗКП-а не подразумева ослобађање окривљеног лица од накнаде трошкова кривичног поступка насталих вођењем поступка управо против тог лица као окривљеног, из ког разлога је Врховни касациони суд нашао да нису учињене повреде закона из члана 485. став 1. у вези члана 265. став 1. ЗКП-а, на које се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**